ONLAR

ROMAN

Kay Dick

ÇEVİRİ: SU AKAYDIN

can
modern

Can Yayınları
Bu tanıtım kopyası
Can okurları için
özel olarak hazırlandı.
Can Yayınları

KAY DICK

ONLAR

Can Modern

Onlar, Kay Dick
İngilizce aslından çeviren: Su Akaydın
They
İlk baskı: Allen Lane, 1977
Bu çeviride kaynak alınan baskı: Faber & Faber, 2021
© 1977, Kay Dick
© 2026, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ocak 2026, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Şirin Etik
Editör: Eda Okuyucu
Düzelti: Ebru Aydın
Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: MY Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Limited Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sokak. No:8 Kat:2
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 47939

ISBN 978-975-07-6663-3

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

KAY DICK

ONLAR

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Su Akaydın

can

KAY DICK, 1915'te Londra'da doğdu. Çocukluğunu Cenevre, İsviçre'de geçirdikten sonra Londra'ya döndü. Lycée Français'de aldığı eğitimin ardından Londra'daki Foyle kitabevinde çalışmaya başladı. 26 yaşında, İngiltere'nin ilk kadın yayınevi yöneticisi oldu. Kariyeri boyunca George Orwell gibi önemli yazarlarla çalışmasının yanı sıra gazetecilik, eleştirmenlik ve "Edward Lane" mahlasıyla edebiyat dergisi *The Windmill*'de editörlük yaptı. *By the Lake* (Göl Kenarında,1949), *Young Man* (Genç Adam, 1951), *An Affair of Love* (Bir Aşk İlişkisi, 1953), *Solitaire* (Tek Başına, 1958), *Sunday* (Pazar,1962), *Onlar* (1977) ve *The Shelf* (Raf,1984) adlı altı roman kaleme aldı. Yayımlandıktan iki yıl sonra baskısı tükenen ve tekrar basılmayan *Onlar*, 2020'de bir yayıncının dikkatiyle yeniden keşfedildi ve eleştirmenlerce "kayıp bir distopik başyapıt" olarak nitelendirildi. Kay Dick 2001'de Brighton'da öldü.

SU AKAYDIN, 1995'te doğdu. Boğaziçi Üniversitesi Çeviribilim Bölümü'nden mezun olduktan sonra yayınevlerinde çalışmaya başladı. Jeff Vandermeer, Lidia Yuknavitch, Jack Kerouac, Ta-Nehisi Coates gibi yazarların çevirmenliğini üstlendi. Çevirmenlik ve editörlük yapmaya devam ediyor.

Judith Burnley ve Francis King'e

Dikkat Tehlike

Eylülün ilk günlerinin güneş ışığında Karr'in evi görkemli görünüyordu. Hatta olağanüstüydü. Çatısından bakıldığında deniz tümüyle görülebiliyordu. Karr yön duygumu bulmam için beni çatıya çıkardı. Manzara, gittikçe daralan bir üçgen biçimindeydi. Karr'in bir adada yaşadığı düşünülebilirdi; biri denize doğru genişleyerek akan, diğeriyse üstünde tek tük kuğuların yüzdüğü bir kanal olan iki ince nehrin arasında çıkıntı yapan bir kara parçası. Bir kısmı kırlık alan, bir kısmı bataklık; sağda solda uzun sazlar ve kum birikintileri. Doğal bir kuş cenneti; insan, kuşların uçuşunun manzaranın bir parçası olduğunun farkına varıyordu.

Karr'in evi, sele karşı bir önlem olarak yüksek duvarlarla çevriliydi. Çalılıktan ziyade küçük ağaçlar olan devasa ortancalar stratejik bir şekilde terasın oval kaldırım taşları arasına kök salmıştı; pembenin çeşitli tonlarında çiçekler –küstahça bir bolluk ve şaşaa– güneye yüzünü dönmüş, sonbahar güneşinde parıldıyordu. Çiçeklere bakmak üzere aşağı indiğimizde Karr'in onlarla her gün ilgilendiği anlayabiliyordum. Ritüelin ve özeninin izlerini taşıyorlardı.

"Zıtlığı beğendim," dedim. Karr beni anladı. Nehrin ağzında bir vaha olan küçük ormanlıktan geçip garaj yo-

lundan çıktığım sırada Karr evin açık kapısının önünde bekliyordu.

"O orman uzun bir zaman önce dikildi," dedi. "Yolu bulmakta zorlandın mı?"

"Başta evet ama eski gemici şapelini bulur bulmaz o kadar uzakta olmadığımı anladım."

"İçeri girdin mi?"

Şapelin içinde ne yaptığımı anlattım: İncil'den rasgele bir sayfa açmış, gözlerimi kapatıp parmağımı sayfalardan birinin üstüne koymuştum. Çocukken oynadığımız fal oyunuydu bu.

"Neyi seçmiştin?" diye sordu Karr.

"'Vahiy Kitabı'nı tabii ki!" derken utanarak güldüm. "*İşte hırsız gibi geliyorum*."[1]

"Şapelin arkasındaki kulübeyi görmedin demek," dedi Karr. "Sonra uğrarız oraya."

Hizmetçiler ayak altında dolaşmıyordu; girip çıktıklarını neredeyse fark etmiyordum bile. Jake adındaki oğlan, siyah *labrador* yavrusunu benimle tanıştırdı; köpeğin boyu çenesine geliyordu. "Adı Omar, şu şair olandan alıyor adını." Süssüz, sade merdivenlerin dibine oturup birbirimize hikâyeler anlattık; ta ki Jake, Omar'ı yürüyüşe çıkarma saatinin geldiğini söyleyene kadar.

Kütüphaneye, Karr'in yanına gittim. Pencereler terasa açılıyordu. "Buraya canının istediğin kadar gelebilirsin," dedi Karr. Açık pencerenin önünde durdu ve kafasını kaldırıp göğe baktı. "Claire'ı görmeye gidelim mi?" diye sordu.

Kulübenin zemin katı atölyeye çevrilmişti. Claire'ın yeni bitirdiği resme baktım. Sarıydı, tamamen sarı; her tonu ve derinliğiyle sarı. Dayanamıyordum. Dışarı çıktım ve çimlerde yuvarlandım.

"Güzel değil mi?" dedi Karr.

1. Yeni Ahit, "Vahiy", 16:15. (Ç.N.)

"Dayanılmaz derecede." İçeriye dönüp resme tekrar baktım.

"Beğendiysen sana veririm," dedi Claire.

"Henüz değil." Endişeliydim. "Henüz değil."

"Seninle döneyim mi?" diye sordu Karr.

"Gayet güvende olacağımı düşünüyorum. Kanal köprüsünden geçerim."

Jake ile Omar beni köprüde bekliyorlardı. Sahil yoluna doğru dönerken uğurladılar beni.

Kır evime ulaştığımda, güneş denizin üstündeki gökyüzünü yanık bir turuncuyla bulandırmıştı. Pencerelerimi açtım ve uçurumun aşağısındaki kayalara baktım. Gelgit çekiliyordu. Dalgalar tekrar karaya vururken martılar havada süzülüyor, akşamın son avı için hazırda bekliyorlardı.

İki mektup yazdım, biri Karr'e diğeri Claire'a. Kumsala giden yokuşu indim ve kayaların arasındaki yeşil birikintilerde birkaç delikli çakıltaşı daha topladım. Minik yengeçler parmaklarımın arasından geçiyordu. Taşlardan üçünü bir kâğıda sarıp üstüne Jake'in adını yazdım. "Bunlar deniz heykelleri; onlara birer isim vermelisin," diye yazdım mavi bir kâğıda.

Kasabaya gitmeye karar verdim. Yıkık dökük iskeleye bakan bankta tek bir yabancı oturuyordu. Önünden iki kez geçtim ama dönüp bana bakmadı. Son havadisleri dükkândan aldım. "Oxford'daki kitaplarda sıra." İlgilenmiyormuş gibi başımı salladım.

Ertesi gün erkenden kumsala inip güneşe doğru bir yürüyüşe çıktım. Keats'in şiirleri konusunda zihnimi yokladım. Öğleyi biraz geçe nehir ağzına vardım. Nehir kıyısından yukarı çıkarken bir kelebek sürüsünün rahatını bozdum. Jake ve Omar en tepede beni bekliyorlardı. Karr'in evine doğru yürürken Jake'e başka bir hikâye anlattım, bu seferki daha uzundu.

"Garth geldi," dedi Karr. "Piyanosunu getirmiş."

"Şapele mi?" diye sordum.

"Evet, hatırlamak üzere yerleşti." Karr birden durdu ve Zeiss Telita'sıyla[1] nehre baktı. "Geceyi burada geçirsen iyi olur," dedi.

Öğle yemeğinden sonra şapelin kapısını açtım. Garth piyanonun başında oturmuş, tuşları seyrediyordu. "Hepsini hatırlamak mümkün olmalı," dedi. "Yeterince zaman olursa, evet," dedim ve tekrar dışarı çıktım.

Garth'ın yanına şapele girmek üzereyken Jake'i durdurdum. "Hatırlamakla meşgul," dedim. "Sonra." El ele kulübeye doğru yürüdük. Omar, ormanda kokusunu aldığı bir canlının arkasından koşturuyordu.

"Hiç umursamıyorsun değil mi?" diye sordum Claire'a.

"Umursayacak zamanım yok," dedi resim yapmaya devam ederken.

Jake onu dikkatle izliyordu.

"Bu akşam Karr'e gelecek misin?" diye sordum.

"Gelirim herhalde." Sonra dönüp beni öptü.

Boyadığı tuval maviydi, tamamen mavi; her tonu ve derinliğiyle mavi. Jake dışarı çıkıp ağladı. Omar onun gözyaşlarını yaladı.

"Gel saztavuklarına bakmaya gidelim," dedim ona.

Duvara gömülü basamaklardan terasa çıkarak Karr' in evine döndük. Hizmetçiler çay servis ediyordu.

"Akşam yemeğinden sonra satranç oynarız," dedi Karr. "Onlar yatana kadar."

"Claire, Garth'a âşık mı?" diye sordum.

"Hepimiz âşık değil miyiz?" Karr, Jake'e gülümsedi.

"Mümkün..." diye söze başladım.

"Gözden kaçabilmek mi?"

"Onu demek istedim herhalde."

1. 1846'da kurulan Alman Carl Zeiss markasına ait bir dürbün modeli. (Y.N.)

Can Yayınları
Bu tanıtım kopyası
Can okurları için
özel olarak hazırlandı.
Can Yayınları

Seçim hakkımız yoksa hiçbir şeyimiz yoktur.

Onlar kimi zaman evleri basıp kitapları ortadan kaldırıyor, kimi zaman sanat eserlerini yok ediyorlar. Bazen bekârları avlıyor, bazen de yas tutanları kulelere kapatıp beyinlerini yıkıyorlar. Karanlıkta sinsice dolaşıp kendilerine direnenleri gözetliyor, takip edip fişliyorlar. Güneşli bir günde onların gölgesinin düştüğü herkes ve her şey için gün bir anda kararıyor, bir kâbusa dönüşüyor.

1977'de yayımlandıktan kısa bir süre sonra kayıplara karışan ve kırk yıllı aşkın süren, uzun bir sessizliğin ardından yeniden keşfedilen *Onlar*, isimsiz ve cinsiyetsiz, cesur bir karakterin peşinde, direnme gücü ile otoriteye boyun eğme arasındaki çatışmayı gözler önüne seriyor.

"Kayıp bir distopik başyapıt."
The Paris Review

"Tüyler ürpertici bir öngörü... Sinsi ve dehşet verici!"
Margaret Atwood

#ingilizedebiyatı #distopya #korku #gerilim #otorite #baskı

can

canyayinlari.com | f | | X canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-6663-3

9 789750 766633